

*See on tõestisündinud lugu, mille sündmustikku ja sellega seotud
nimesid on tegelaste endi või nende esindajate soovil muudetud
ning kõik kokkulangevused reaalselt eksisteerivate isikutega
on täiesti juhuslikud.*

ALGUS

Ega ma poleks seda lugu kunagi kirja pannud, kui ma poleks kuulnud, et Sapistest saab ministri nõunik. Esi-algu ma ei uskunud oma kõrvu, sest minu tagasihoidliku arvamuse järgi on Mart Sapiste täielik tainapea, aga eks see ole tänapäeval ikka nii, et loll juhib ja turakas annab nõu ning ülejäänud imestavad, et kes see küll nii rumal oli, et sel sündida lasi.

Sapistet nägin ma esimest korda 2016. aasta mais, mil ma järjekordselt töökohta vahetasin. Ma olin töötanud paar aastat turvamehena keldribaaris, kus oli täitsa tore atmosfäär, kui jätta välja asjaolu, et koju said sa alles kell kuus hommikul, pärast seda, kui olid viimased laudades konutavad tüübid tänavale tõstnud ja neist maha jäänud klaasipõhjad ära joonud. Aga ühel heal päeval avasid suurärimehed teisel pool tänavat uhke pubi, panid aknale sildi *Happy Hour*, ning kahe kuuga olid meie kobedamad kunded kadunud. Lõpuks teatas mu ülemus Laur, et need kümmekond õnnetut joodikut, kes on meie baarile truuks jäänud, ei jõua meid enam ära toita, mistõttu ta paneb poe kinni ning läheb tööle Tervise Arengu Instituuti. Tal oli seal ees üks sugulane, kes võitles alkoholiga, mida ma teinekord ka pealt nägin, kui too tüüp üle meie baari ukse astus ning end õhtu lõpuks maani täis jõi, mistõttu ma pidin ta autosse tassima ja Lasnamäele sõidutama.

Lohistasin vennikese korteri ukse taha, andsin kella ja kui kuulsin teisel pool ust samme, panin ise trepist alla leekima, sest muidu oleks ta naine teada saanud, kus tema kallis kaasa oma nosu täis vedas. Seda viimast üritas mu boss võimalust mööda varjata – ikkagi sugulaste värk.

Kui sai selgeks, et Lauri jutul on tõsi taga ning meie baar lähebki kinni, hakkasin vaikselt uurima, kuhu võiks minusugune tüüp end ametisse sokutada. Juhindudes Lauri pillatud vihjest, et keerulistel aegadel on tark minna riigi palgale, otsisin üles paar meie baari riigiametnikust baaskundet, et nende abiga endale sobiv tööots leida. Paraku polnud neist miskit tolku, sest kui nad olid minu poolt välja tehtud õlled ära joonud, teatasid nad tähtsa näoga, et „seda asja peab vaatama”, aga tegelikkuses ei jõudnud nad kunagi vaatamisest kaugemale.

Õnneks astus ühel öhtul baari sisse Pikk Hermann, kes oli oma hüüdnime saanud tänu sellele, et ta oli 2.14 pikk ja noorpõlves pörgatanud palli kuulsas Kalevi kossutiimis, mis mulle kui elupõlisele korvpallifännile jättis võimsa mulje. Ehkki Pikk Hermann polnud vist kunagi ametlikus mängus platsile saanud, hakkas ta pärast kolmandat kannu alati praalima, kuidas ta on koos Salumetsa, Tammiste ja Krikuniga trenni teinud, kusjuures millegipärast jõudis vana oma jutuga alati Anatoli Krikuni ilusa naiseni, kelle nimi oli Tatjana ja kes oli Estonia teatri baleriin. Esialgum mõtlesin, et Pikk Hermann ajab niisama plära, aga kui meil olid ükskord baaris peied ja Laur ütles, et „näe, see mees seal on Estonia teatri boss, kes vanasti laulis Vita-miinis”, sättisin ma end ürituse lõpus talle mantlit selga upitama ning mainisin nagu muuseas, et „kuuldavasti on

teie teatris tantsinud ka Tatjana Krikun”, mille peale ütles mees naeratades: „Meil on tantsinud isegi Tiiu Randviir!” ja astus uksest välja. Nii et Pikal Hermannil võis ehk tõesti tõi taga olla, kui ta mulle Kalevist ja Krikunist pajatas.

Kuulanud mu mure ära, lausus mitmes ministeeriumis töötanud, kuid nüüd pensionipõlve pidav Pikk Hermann asjatundlikult: „Eurorahade juurde pääsemisest ära hakka isegi unistama – sealsed joped on vedanud oma äri ümber korraliku kaitseliini, millest sinusugune vennike läbi ei murra. Vaata parem politseisse, seal on kogu aeg kaadrist puudus ning minu teada on liiklusinspektoritel päris hea elu. Mõõdad tee ääres kiirust ja täidad riigi rahakotti ning kui nutikas oled, siis salamahti ka enda oma!”

Pika Hermannii jutt tundus loogiline, seda enam, et tema arvates oleks mu turvamehekarjäärist politseisse kandideerides kõva abi.

„Mis abi see ikka on, ma ei saa ju püstolist elevandi-
legi pihta!” üritasin vastu vaielda, aga Hermann ütles, et tänastest pollaritest ei oska keegi lasta ning sellest täitsa piisab, kui sa suudad end põõsaks maskeerida ja inimestele trahvi teha.

Julgustatuna seesugustest teadmistest andsingi politseisse avalduse sisse ja teatasin, et tahan saada liikluspolitseinikuks, aga pärast kõikvõimalikke ülekuulamisi ja teste öeldi, et liikluspolitseis kohti pole ning mul on valida kas kriminaalpolitsei või piirivalve. Ma ei hakanud pikalt kaaluma ja valisin kriminaalpolitsei, sest mida sa sellest piirist ikka valvad, kui teadjamad mehed arvavad, et see on üldse vale koha peal. Pealegi ei viitsi ma lõdiseda õues vihma käes selle nimel, et nabida kinni järjekordne

külamees, kellel on autos kaks pudelit viina ja viis pakki suitsu üle normi.

Nõnda saigi minust, Samuel Pardist, vastu igasugust ootust kriminaalpolitsei nooreminspektor, ehkki ma olin tol ajal juba 42-aastane. Eks ma algul pabistasin, et kuidas ma ilma kogemuste ja erihariduseta laipade ja mörtsukatega hakkama saan, aga juhtivinspektor Palm rahustas mind maha: „Laipu on meie töös haruharva ning pealegi ei saada me teid kohe üksinda lahingutandrile, vaid paneme paari mõne vanema tegijaga, kelle kõrval saab kõik vajaliku ajapikku selgeks.”

Seepeale hingasin kergendatult ja lasin end ametisse määrata.

Vaevalt olin ma oma töölaua taha istunud, kui tупpa astus tugevamat sorti vanamehenäss, kes, võtmata mütsi peast, vaatas mulle otse silma ja küsis: „Kas sina oled Part?”

Krapsasin püsti ja raporteerisin: „Just nii, Samuel Part!”

Vanamehe silmis võis märgata üllatust.

„Samuel? Juut või?”

„Ei ole juut. Puhas eestlane!”

„Aga miks sul juudi nimi on?” uuris vanamees.

Ma ei tahtnud hakata talle üksipulgi seletama, kuidas ma oma nime sain, sest tegelikult oli see üsna ajaluge stoori.

Nimelt kuulas mu isa Rudolf Part nõukaajal salamahti Ameerika Häält, kus räägiti tihti onu Samist. Papsile jäi see tegus tüüp meelde ning kui pärast minu sündi oli vaja ilusat poisslapse nime, siis läks ta perekonnaseisuaktide

büroosse ja teatas, et poja nimeks saab Sam Part. Selle peale kukkus sealne venelasest ametnik põtkima, et Sam pole miski poisinimi, sest see tähendab vene keeles „ise”.

„Sam Part!” kõkerdas mees naerda, mille peale paps jäi lollakasse seisu, sest ta sai ka ise aru, et Sam pole hea variant, aga miskit tagavaranime tal polnud. Õnneks leidis ametnik tupikust pääsetee ja pakkus välja, et Sami võiks asendada Samueliga, mispeale paps kostis, et mis seal ikka, ja nii ma endale nime saingi. Tegelikult tähendab Samuel heebrea keeles jumalat või midagi taolist, kuid seda ma sain teada alles siis, kui hakkasin kooli ajal kurameerima ühe süsimusta pea ja karvaste jalgadega tüdrukuga, kes aga kohe mu juurest jalga lasi, kui ma talle oma nimepanemise loo üles tunnistasin.

Vanamees vahtis mind kullipilgul, otsekui imestades, miks ma tema küsimusele ei vasta.

„Ei ole juudi nimi. Eesti nimi on!” libises mul hädiselt üle huulte.

„Mis jutt see on! Samuel on puhas juudi nimi. Ainult Aabram on veel puhtam juudi nimi!”

Seisin mehe ees nagu valetamiselt tabatud koolipoiss ega osanud enam midagi kosta. Seesugune oligi mu esimene kohtumine vaneminspektor Mart Sapistega ning juba sama päeva õhtul sain teada, et temast saab mu otsene ülemus.

MÜTS

Sapiste oli sedasorti boss, et kui ta midagi ütles, siis nii pidi see ka olema. Isegi siis, kui see, mida ta ütles, osutus valeks, nagu seda üsna tihti juhtus. Eksimusi ta ei tunnistanud, sest alati oli süüdi keegi teine või oli temast valesti aru saadud. Ennast kaitstes võis ta rääkida musta valgeks ning seejärel valge veel valgemaks ning kui keegi üritas tema tõde ümber lükata, siis võitles ta raevukalt, kuni vastane lõpuks alla andis. Tema isiku kohta levisid kummalised legendid, millest kõige röögatum oli kuulnud, et politseisse sai ta tööle pärast seda, kui oli politseidirektori Moskva stripiklubis pokkeris paljaks mänginud ning lubanud kaotatud raha tagasi anda, kui pääseb tööle detektiivina, mis olevat tema suur unistus alates sellest ajast, kui ta nägi Lenfilmis vändatud „Sherlock Holmesi ja doktor Watsoni seiklusi”. Ma ei julge pead anda, et see ka täpselt nii oli, aga fakt on see, et kui Sapiste sai 65, siis saabus teda õnnitlema peadirektor isiklikult, näpus tort, lilled ja hõbedane aumärk. Kui iga teise töötaja puhul oleks seesugune visiit tähistanud staažika politseiametniku siirdumist pensionile, ülendati Mart Sapiste hoopis vaneminspektoriks, mis pälvis osakonnas üleüldist imestust.

Riides käis mu ülemus nagu keskmine kontorirott: tume ülikond, kollakas triiksärk ning kole lips, enamasti

roheline, aga pidulikel päevadel ka sinimustvalge, sest Sapiste pidas end kodumaa kindlameelseks patrioodiks, mida ta ei jätnud sobilikul hetkel kuulutamata.

Seega võinuks mu ülemust iseloomustada kui tavalist eesti vanameest, kui poleks olnud üht silmatorkavat riietuseset, mis kõigi tähelepanu köitis ning igale jaoskonna töötajale omajagu mõistatamist pakkus, ja see oli tema müts. Pealtnäha oli see tavaline must nokats, selline, nagu kannavad Ameerika pesapallurid, ainult et klubi logo asemel olid sel mütsil ees kolm suurt tähte PKV. Keegi ei teadnud, mida need tähed tähendavad ning kuigi politseimajas liikus mitmeid sellekohaseid legende, polnud ükski neist kinnitust leidnud. Sapiste ise keeldus seda teemat kommenteerimast ning kui keegi juhtumisi mütsiteema üles võttis, siis muutus ta hetkega kurjaks ning sel hetkel oli targem vaneminspektorist eemale hoida, sest kui Sapiste sai vihaseks, siis tähendas see tõelist lahingut, kust sa väljusid 100% tõenäosusega kaotajana. Räägiti isegi, et üht ametnikku oli ta nii kaua vaenanud, kuni too end ahastuses arhiivitoa laelambi külge üles poos.

Kõige kummalisem asi tolle mütsivärgi juures oli aga see, et sõltumata olukorrast ei võtnud Sapiste kunagi mütsi peast. Ta istus oma nokatsiga nii peadirektori juures nõupidamisel kui ka sööklas lõunat süües ning isegi siis, kui jalgpallistaadionil mängiti riigihümni, seisis tema rahulikult, müts peas, ja tegi näo, et ta ei taipu üldse, miks ülejäänud inimesed on pea paljastanud.

Mõistagi üritasid Sapiste kolleegid mõistatada, mis värk selle mütsiga on, kusjuures välja pakuti imelisi versioone alates sellest, et tal on peas koledad haavad nagu

kadunud Niki Laudal või tal on suur kasvaja. Naljamehed ütlesid, et bossil on peas suur auk, mille kaudu ta aju on välja võetud, aga ma ise pakkusin, et äkki tal on lihtsalt kiilaspea, sest teinekord on inimesed selliste asjade tõttu haiglaselt häbelikud. Mul endal oli meeles ammu ees noorpõlves aset leidnud juhtum, kus mu toonane sümpaatia keeldus seljast võtmast rinnahoidjat, ükskõik kui palju ma teda ka keelitasin. Küll ma siis pusisin ja anusin, kuna iga koolipoiss teab, et kui sa tüdrukul tisse paljaks ei saa, jääb ihaldatud eesmärk saavutamata, sest trussikute kallale lastakse sind alles siis, kui kõik teised kantsid on vallutatud. Alles aastaid hiljem, kui me juhuslikult kohvikus kokku pörkasime, tunnistas ta üles, et häbenes toona oma pisikesi rindu, mille peale ma tol ajal muidugi ei tulnud, seda enam, et minu pilgu läbi need nii väga pisikesed polnudki. Tänu seesugusele elukogemusele jõudsingi ma oma juurdluse lõpuks mõttele, et ka Sapiste mütsimüsteriumi taga võis olla mõni samasugune veider hirm.

PARDIKE

Kuigi mu uus ülemus oli esmakohtumisel aasinud mu ees-nime kallal, jättis ta edaspidi Samueli rahule ning hakkas mind kutsuma Pardikeseks.

„Noh, Pardike, hakkame lendama!” hüüdis ta üle toa, kui me pidime väljakutsele minema, mille peale kõik mu kolleegid naeru kõhistasid, püüdes bossile meele järele olla. Selja taga kirusid nad Sapistet nagu jaksasid, aga bossi silma all jahtis iga mees endale kõvemaid paguneid.

Eialgu ma arvasin, et see pardike tuli lihtsa hellitusena mu perekonnanimest Part, aga peagi sain sotti, et lisainspiratsiooni andis ka vana laul „Pardike ja mooniõis”, mida esitas ansambel Fix. Nimelt oli too Tartu kollektiiv Sapiste muusikamaitse nurgakivi, sest iga kord, kui autoraadiost tuli mõni Fixi laul, ütles ta: „Pane kõvemaks! See on hea laul!” ja hakkas ise kaasa laulma. Ma pidin siis samuti tegema sellise näo, et Fix on väga lahe bänd, ehkki ma tegelikult vanu artiste ei salli, välja arvatud Ivo Linna, kes esineb igal pühapäeval Vikerraadio „Mnemo-turniiris” ja on tark mees, hoolimata sellest, et ta ise peab end lauljaks.

Kõige hullem hetk oli muidugi see, kui raadiost kõlaski „Pardike ja mooniõis”, sest siis läks Sapiste mossis nagu hetkega naerule.

„Noh, Pardike, hakkame laulma!” kamandas ta ning siis pidin ma talle kaasa üürgama, ehkki ma pole miski laulumees ja seepärast pole mul ka ühegi laulu sõnad peas. Isegi hümnist on mul meeles vaid esimene salm ning edasi liigutan tavaliselt vaid suud, üritades laulda neid üksikuid sõnu, mis mulle tuttavad ette tulevad. Seetõttu laulsin ma aastaid kolmanda salmi alguses „Su üle humal valvaku”, enne kui mulle pisteti ühe ürituse ajal pihku lauleleht, kust ma avastasin üllatusena, et tegelikult oli too valvur hoopis jumal.

Kuid lisaks kindlapiirilisele muusikamaitsele olid Sapistel veel mõned eripärad, mida oli kasulik nii teada kui ka arvestada. Kohvi sisse pani ta alati kolm lusikat suhkrut, *hot dog*'i tellides ei lasknud ta viinerite vahele kunagi majoneesi ning alkoholist tarbis mu ülemus vaid viina ja õlut, kuid mitte kunagi segamini.

Ükskord, kui me olime väljasõidul Paides, kus üks kohalik *indie*-bändi kitarrist oli tüsedalt Türi folklauljalt nuga saanud, jutustas Sapiste mulle õhtul restoranis, kuidas tema isa oli talle üheksanda klassi lõpetamise puhul kinkinud pudeli viina ja kasti õlut ning lausunud juurde õpetussõnad: „Vaata, poiss! Kui sa ei taha oma tulevases elus õudset pohmakat, siis tuleb sul õhtu hakul ära otsustada, kas sa jood ainult viina või ainult õlut, ning ükskõik mis hiljem ka ei juhtu, tuleb alati jääda valitud plaani juurde.”

Seepärast sai mulle peagi selgeks, et kui me lähetus olles õhtul koos sööma läksime, tuli mul hakatuseks ära oodata, kuni Sapiste joogi osas valiku teeb, sest ega minulgi sobi ju tellida õlut, kui mu ülemus on otsustanud

viina kasuks. Tegelikult oli meil ühiseid restoranikülastusi suhteliselt harva, sest üks Sapiste kindlaid põhimõtteid oli korraldada uurimist sel moel, et me jõuaksime hiljemalt südaööks tagasi Tallinna. Ma ei saanudki pihta, mis teda nii hirmsasti koju tagasi vedas, aga see oli üsna tavaline, et väljasõidu venides muutus ta silmanähtavalt rahutuks, üritades juhtumit vägisi kotti suruda, et me ei peaks jääma öö peale kohalikku hotelli, vaid saaksime öhtul autosse hüpata ja kodu poole kihutada.

Olgugi et uus ülemus leiutas mulle hüüdnime vastu minu tahtmist, ei tulnud mul pähegi samaga vastata, vaid ma kõnetasin teda alati viisakalt tiitliga „härra vaneminspektor”, kuni ta mulle ühel öhtul hotelli baaris vindsena käratas: „Kuule, Pardike! Mis sa mind ikka härratad! Ütle mulle lihtsalt Boss!”

Nii saigi nimeprobleem minu jaoks lõplikult lahendatud, kusjuures ma olin ise tulemusega rahul, sest Boss oli palju suupärasem kui „härra vaneminspektor” ning Pardikesest polnud mul lihtsalt pääsu.

BOSS

Nii nagu ikka uuel töökohal, üritasin ma esialgu uuele ülemusele kõigiti meelepärane olla. Kerge see ei olnud, sest Bossi tuju kiikus nagu tuulelipp Raekoja tornis. Hommikuti oli ta reeglina tõre, aga päeva peale hakkas tusatuju pikapeale lahtuma, mille kohta arvas üks mu kolleeg, et ju hakkab vanamehel naise hommikune näägutamine tasapisi meelest minema.

Naist ennast ma polnud näinud, aga tema kohta räägiti, et tegemist on upsaka usuõest holalauljaga, kelle lõõritamisest Sapiste ise vist lugu ei pidanud. Igatahes jutustas juhtivinspektor Palm mulle kord nelja silma all, kuidas ta oli Bossil külas käinud ja too oli pudelit lauale tõstes öelnud, et tark on end enne vinti võtta, kui ta naine koju jõuab ja laulma hakkab. Mind polnud Sapiste enda juurde koju kutsunud ja ega ma seda põdenud, sest minu kogemused kinnitasid, et ülemusega polegi kasulik liiga lähedasi suhteid luua. Muidu hakkab ta sind kamandama nagu oma pereliiget, et mine too seda ja hangi toda, tule aita peenramaa üles kaevata ning mida kõike veel. Kusjuures tihti tuleb sul see löbu veel ka endal kinni maksta, sest sa lihtsalt ei julge hakata ostu eest tšekki esitama ning loodad, et küllap see klaaritakse millalgi ära. Nii sa jäädki seda korda hardalt ootama, kuni lõpuks on piinlik vana asja meelde tuletada.

Mis puutus meie tööjaotusesse, siis oli sellega asi lihtne – Boss juhtis juba ning mina hoidsin voolikut, ajades korda kõik vajalikud toimingud ja paberid, mida on juurdluse puhul lõputul hulgal isegi siis, kui tegu on suhteliselt lihtsa asjaga.

Põhiliselt tegelesime sissemurdmiste ja vargustega, kusjuures väiksemate juhtumite puhul õpetas Boss, et kannatanule tuleb kohe algul selgeks teha, et tal pole mõtet asja ametlikuks ajada, kuna tema jalgratast või moosipurki keegi tagasi ei too. Sest isegi siis, kui peaks juhtuma ime ning varas kunagi kätte saadakse, pole talt nagunii midagi võtta. Selle kinnituseks on need lugematud kohtuprotsessid, mis on kokku toonud toatäie õnnetuid ohvreid, kes saavad kõik lõpuks aru, et avalduse kirjutamine oli sulaselge rumalus, mille tulemusena sa kaotad vaid aega ja närve. Iga kord, kui ma pärast järjekordsele kannatanule peetud loengut jõudsin tulemuseni, et too ei esitanudki politseile avaldust, sain ma Bossilt kiita: „Tubli, Pardike! Ainult loll hangib endale ise tööd juurde!”

KETŠUP

Juhtivinspektor Palm eksis. Oma esimese laibaga puutusin ma kokku juba kolmandal töönädalal, kui meid saadeti uurima sisseмурdmist Lasnamäel. Vanaproua oli avastanud, et naaberkorteri uks on irvakil ja lukk puru, mille peale ta käitus nii, nagu inimesed tavaliselt käituvad, barrikadeerides end oma tupp ja võbisedes seal kuni politsei saabumiseni.

Kui olime korterisse sisenenud ja avastasime, et seal pole ühtki hinge, asus Sapiste esimese asjana revideerima külmikut, kuna ta oli kamandatud väljakutsele just enne lõunasööki, samal ajal kui mina mõtlesin, et heidan õige pilgu riidekappi, et näha, mis sorti pesu pereproua kannab. Olin juba esimestel päevadel selgeks saanud, et politseitöö kõige põnevam tahk peitub tõsiasjas, et sa saad rahulikult tuhnida inimeste salaelus, ilma et keegi sulle kätt ette paneks. Aga veel enne, kui ma suutsin oma mõtte teoks teha, läks suure riidekapi uks vaikselt lahti ning otse minu ette prantsatas laip. Ma pidin nähtust peaaegu infarkti saama, aga Sapiste oli rahu ise, põrnitsedes tuimal pilgul umbes 30-aastase naise verist surnukeha.

„Suht värske kraam,” kommenteeris ta, hammustades võileiba ja loivates seejärel tagasi kööki, kuna kadunukese suust voolav verenire tõi talle meelde, et külmikus on ka ketšupit.

Tolle mõrvaloo lahendasime me juba sama päeva õhtuks, sest vaevalt jõudis Boss oma võileivaga lõpule, kui uksest hiilis sisse tapetu endine elukaaslane, kes nuuk-sudes oma teo üles tunnistas. See valmistas mulle paraja pettumuse, sest esimesest ehmatusest üle saanuna lootsin pikka ja põnevat uurimist, mille jooksul oleksin ka mina saanud särada, aga nüüd jäi mul üle vaid tummalt põr-nitseda, kuidas Boss pisarates noakangelast jaoskonnas üle kuulab.

TEEL

2017. aasta 9. veebruaril oli jube vastik ilm. Puhus kõle tuul ja sadas lumelörtsi. Mul on see siiani meeles, sest kui dispetšer Lembi teatas, et ma pean sõitma Lõuna-Eestisse Veriallikale, kus üks naine on kohalikus puhkemajas otsad andnud, mõtlesin esimese hooga, et nii nadi ilmaga ei viitsi küll rooli istuda.

„Las Tartu omad lähevad vaatama,“ pakkusin välja, aga Lembi ütles, et sealsed politseinikud jäid just bensiini-vargusega vahele, mistõttu neil on hetkel lahendada suu-remaind muresid kui hotellis vedelev laip. Dispetšer oli juba ka Sapiste üles ajanud, aga tuli välja, et Boss oli kuskil Peipsi ääres pidu pidanud ja lubas hakata liikuma kohe, kui ta jalad alla saab.

Lõin oma Škodale hääled sisse ja kirusin, et ma polnud viitsinud uusi kojamehi ette panna, sest vanad luuad ei tahtnud esiklaasile lendavat lõga kuidagi ära pühkida. Nii ma siis sõitsingi, nina vastu klaasi, üritades hoida piisavat pikivahet, et eessõitjaile mitte tagumikku pörutada.

Olin juba Tartust läbi saanud ja uurisin telefonist, kus see pagana Veriallika täpselt asub, kui äkki helistas Sapiste. Boss oli tujust ära, kurtes, et ta pole hommikust söönud ja et talle tee peale jäänud bensiinijaamas polnud kabanossi, millest ma sain kohe aru, et selle hankimine on minu järgmine tööülesanne.

Koos veedetud kuude jooksul oli mulle selgeks saanud, et Sapiste lemmik on Circle K kahe kabanossiga *hot dog*, mida ta kutsus pede kaheraudseks, sest talle ei mahtunud pähe, et vanale heale Statoilile oli pandud selline nimi.

„Kujutad sa ette, Pardike,“ korrutas ta mulle iga jumala kord, kui me Circle K-st mööda sõitsime, „et ühel päeval tulevad miskid tegelased ja ütlevad sulle, et sinu nimi on nüüd Ümmargune Gei! Ja sa ei saa ise sinna midagi parata!”

Neid sõnu huulte vahelt välja litsudes muutus Sapiste pilk sedavõrd leegitsevaks, et see oleks vihatud nimega bensukale hetkega tule otsa pistnud, kui seal poleks valmistatud nii head kabanossi.

Paraku polnud tol hommikul tee peal ühtki Circle K-d, mistõttu ma keerasin sisse esimesse teeäärsesse kioski ning tellisin kaks *hot dog*'i ja kaks kohvi. Hetk hiljem, kui ma juba autosse istusin, lõi mulle pähe, et minu sihtmärgiks olevas puhkemajas on ju kindlasti kohvik või restoran, kus me saaksime nälga kustutada, aga nüüd oli juba hilja minna õiendama, et „ma mõtlesin ringi ja ei tahagi enam teie *hot dog*'i”. Lõuna-Eesti burksikiosk pole miski e-kaubamaja, kust sa võid tellida endale alukad, nendega nädal aega mööda linna ringi tuiata ja õhtul teleka ees kotte sügada, et need seejärel müüjale tagasi saata, teatades külma rahuga, et number ei klapi.

Veriallika puhkemaja asus keset parajat padrikut ning sinna viis kitsas ja käänuline tee. Päris mitmel ristmikul pidin hoolega vaatama, kuhupoole keerata, aga õnneks viis GPS mind õigesti kohale, sest kui ma lõpuks metsa

vahelt välja jõudsin, avanes mu pilgule hiiglama kolakas kahekordne puitmaja, mille ette olid pargitud mõned autod. Kuigi kell lähenes juba kümnele, põles maja katusel tulikiri KANNIK, mille kustunud e tõi mulle kohe meelde, kuidas mu kodu lähedal asuva lastekohviku Punamütsike fassaadil süttisid pikka aega õhtuti vaid suur P ja utsike, kuni lõpuks kohviku juhtkond asja avastas ja sildi ära remontis, millest oli tuline kahju, sest too kelmikas tulikiri oli kuu aja jooksul meie linnaosa ainus meelelahutus.

Vaevalt olin ma oma meenutusega ühele poole saanud, kui helistas Sapiste, teatades, et ta jõuab kohale kümme-konna minuti pärast, nii et ärgu ma ilma temata miskeid samme astugu. Esialgu plaanisin ta autos ära oodata, aga kui nägin, et trepile ilmus kiitsakas mees, kes mulle käega viipas, astusin autost välja.

„Tervist! Inspektor Part. Kas teie kutsusite politsei?”

„Jah, juba hommikul kutsusin. Ma ei teadnud, et see tulek nii kaua aega võtab! Ma olen siin abipolitseinik ja kohe kui ma nägin...” hakkas mees seletama.

„Oodake üks hetk! Kohe saabub mu ülemus ja siis räägitegi, mis siin juhtus ja mida te nägite.”

Selle peale mees kohmetus ja nii me siis seisimegi kahekesi trepil, põrnitsedes tasahilju teineteist. Lähedalt vaadates too tumedapäine kõrend nii noor ei tundunudki. Aastaid oli tal ehk 40 jagu ning kaalu vahest ainult natuke rohkem, sest tundus, et ta oli olnud dieedil juba alates Eesti taasiseseisvumisest, mida ma mäletan ise väga hästi, sest kui mu kraanajuhist onu läks Toompeale kivilahmakaid tõstma, jooksis tema naine pisarsilmil meie juurde, et äkki suudab paps Valmarile selgeks teha,

et ta kohe koju tuleks, sest muidu lõpetame kõik Sibe-
ris. Isa lubas Valmariga rääkida, ehkki tegelikult oli ta
oma parteipileti juba kraanikausi taha peitnud ja istus
hirmust võbisedes, kõrv vastu raadiot, korrutades iga
natukese aja tagant: „Ma ütlesin teile, et läheb jamaks!
Ma ju ütlesin!”